

DESERTIFICACIÓ I DESPOBLACIÓ RURAL.

Hèctor, el seu pare Carlos i la seua mare Maria vivien feliços a un petit poble de la Comunitat Valenciana, anomenat Fontanars. Vivien en una gran casa de camp, amb un jardí enorme i un gran bosc en front, on Hèctor anava a jugar des que tenia 2 anys. Jugava amb els seus amics a diferents jocs en els quals no sempre guanyava però sempre es divertia.

En aquell estiu, quan Hèctor tenia 7 anys, li van diagnosticar una terrible malaltia la qual a soles es podia superar si anaves a una clínica als Estats Units. Els pares d'Hèctor tenien molts diners i podien fer el viatge però per a això tenien que abandonar la casa i el poble on tantes alegries havien tingut.

Aquell estiu van emprendre el viatge cap als Estats Units. Allí van anar a la clínica especialitzada en la malaltia que tenia Hèctor; aquesta clínica es trobava a la ciutat de Nova York. Aquella ciutat era tot el contrari al que Hèctor havia conegut, acumulacions de gent als carrers, grans edificis, pareixia que la vida allí anava a deu mil per hora. El tractament va començar el 27 de agost de 2013. Van tindre que llogar un petit apartament prop de la clínica a la qual estava sent tractat Hèctor ja que preveien que el tractament duraria 2 o 3 anys

Van lluitar moltíssim front la malaltia fins que al 3 de gener de 2017 li van donar l'alta. Hèctor i els seus pares van tornar al seu poble. Tenien moltíssimes ganes de veure els colorits carrers, els xiquets corrent pel parc i sobretot veure el seu jardí i el gran bosc d'enfront de sa casa. Quan va aplegar, no va veure cap xiquet al carrer, no hi havia eixe ambient que caracteritzava a aquell poble. Va aplegar a sa casa i ansiosament va eixir al pati, el qual estava intacte però el bosc d'enfront era inexistent, ara hi havia una gran nau industrial. Hèctor es va posar a plorar desconsoladament... el seu preferit pati de joc ja no existia.

Eixe dia, Hèctor es va gitar prompte, estava cansadíssim però no aconseguia adormir-se, la imatge dels carrers quasi sense persones i la del paisatge desèrtic el qual abans havia sigut un bosc no se li anava del cap. Va anar al llit dels seus pares i els va demanar per favor que al matí següent anaren al ajuntament a demanar explicacions del per què hi havia tanta poca gent al poble i per què havien talat tots els arbres del bosc d'enfront del seu jardí i ara hi havia una gran nau industrial.

Els seus pares li van dir que hi anirien i per fi va poder dormir tranquil·lament en el seu llit de la infància, on no havia pogut dormir des de feia tres anys i mig en els quals havia lluitat contra aquella brutal malaltia.

De bon matí la família Estany van caminar fins l'ajuntament. Durant el camí van veure gent coneguda, la qual li va donar la benvinguda de nou al poble, com la senyora Carla: -Quant de temps! Com esteu? i el xiquet què gran s'ha fet! Com va de la malaltia? -Com m'alegra veure't, el xiquet ja està totalment recuperat de la malaltia, gràcies per preguntar. -Va dir el pare d'Hèctor amb un somriure a la cara-. -Vulgueu vindre a ma casa a prendre un café i posar-nos al dia de tot el que ens ha passat durant aquestos anys?

-Ens agradaria moltíssim però tenim que anar a l'ajuntament a preguntar algunes coses.
-Va dir Maria amb cara de tristesa-

-No us preocupeu, ja quedarem un altre dia. Adéu!

-Adéu! -Van dir els tres a l'uníson-

Van aplegar a l'ajuntament a les deu del matí del 4 de gener de 2017. Els homes de seguretat que estaven a l'entrada de l'ajuntament es van alegrar moltíssim de veure'ls igual que la dona de recepció.

-L'alcalde està reunit ara mateix, els podrà atendre dins d'una horeta més o menys. -
Va dir la secretaria del batlle-

-Perfecte.

La porta de la estància del batlle es va obrir després de l'arribada d'Hèctor i els seus pares i els va convidar a entrar.

Van conversar durant una estona fins que Hèctor es va impacientar i va dir amb decisió:

-Per què ja no està el bosc d'enfront de ma casa?

L'alcalde va meditar una estona i va dir:

-Després de la vostra sortida una empresa de paper ens van oferir una gran quantitat de diners per eixe terreny que ens pertanyia i veient que necessitàvem diners per a una sèrie de coses vam decidir vendre eixe terreny. A més, moltíssima gent ha començat a mudar-se cap a la ciutat on estan aconseguint millors treballs, per això els carrers es troben pràcticament despoblats.

-I què tingueu pensat per a remeiar-ho? -Va preguntar Carlos amb intrigat-

-Hem modernitzat els pisos i estiguem rebaixant-los per a que la gent s'anime a vindre, però no estem trobant el resultats desitjats. Hem dissenyat una sèrie de fullets, però no tenim suficient personal per a distribuir-lo per la ciutat d'una manera adequada i eficient.

-Dóna'ns a nosaltres uns quants, nosaltres en repartirem.- Els seus pares el van mirar sorpresos però van assentir-

-Esteu segurs?

-Completament.-Va dir Héctor amb actitud decidida-

La família Estany va eixir de l'ajuntament amb una bossa plena de fullets.

-Com pretens repartir tots aquests fullets per la ciutat Hèctor?

-Totes les vesprades, després del col·legi, agafaré la bicicleta i aniré clavant els fullets en les bústies de les cases.

Van tornar a casa esperançats en que algun dia el poble on vivien tornara a ser el mateix que feia tres anys i mig.

El 6 de Gener era el dia de Reis i Hèctor s'havia alçat extremadament il·lusionat per a veure què li havien portat. Va anar corrent a l'arbre de Nadal, hi havia una gran quantitat de regals, 5 que eren grandíssims i un altre que era molt més xicotet. Va començar pel xicotet ja que pensava que anava a ser el pitjor, però no va ser així, dins hi havia una petita bossa i a l'interior contenia 15 llavors d'arbres. Aquest regal li va emocionar tantíssim que es va posar a plorar, va obrir els altres regals i acte seguit va anar al seu gran jardí a plantar les llavors amb un gran somriure a la cara. Poc a poc Hèctor estava recuperant la seua antiga vida.

El dia de tornada al col·legi es sentia estrany, havia fet classes "on line" durant tres anys i mig i no sabia com anaven a reaccionar els seus companys de classe. Va ser saludat per totes les persones del servei: els professors, el conserge, els alumnes d'altres classes però no hi havia vist a cap dels seus companys de classe i es va preocupar una mica. Quan va arribar a la seua classe va descobrir que li tenien preparada una gran festa de benvinguda. Hi havien globus per totes parts i confeti pel pis, tots els alumnes el saludaven amb emoció.

-Benvingut de nou Hèctor- Li va dir el seu millor amic donant-li una abraçada-.

-Moltes gràcies a tots- Va dir Hèctor en veu alta-.

Les classes van transcórrer amb relativa normalitat, ell es tenia que acostumar a les classes però gràcies a l'ajuda dels seus companys ho va poder fer bé. Al pati va notar que hi havia menys gent que anys anteriors, fins i tot en la seua classe faltaven unes poquetes persones però no li va donar massa importància.

- Joan, l'altre dia vam anar els meus pares i jo al ajuntament a preguntar per la despoblació que estava patint el poble i li vaig demanar fullets amb ofertes de cases per a distribuir-lo per la ciutat, vols vindre amb mi?

-Clar, anirem amb bici fins la ciutat no?

-Sí i anirem bústia per bústia clavant-hi un fullet en cada una.

-Me pareix molt bé.

Eixa vesprada Hèctor i Joan van partir del seu poble cap a la ciutat, van tardar una hora en bici però s'ho van passar molt bé. Van fer molts kilòmetres per la ciutat omplint i omplint bústies. Van anar tan ràpid que es van quedar sense fullets a l'hora de començar i es van tindre que tornar al poble.

Quan van arribar al poble van anar directes a l'ajuntament per a agafar més fullets. La gent de l'ajuntament es va sorprendre moltíssim de veure a dos xiquets de quasi 11 anys a l'ajuntament.

-Volem el triple de fullets que ens vau donar a mi i als meus pares, digué Hèctor amb convenciment.

La secretaria de l'ajuntament els va donar els fullets que els dos xiquets volien. Hèctor i Joan van tornar a casa a les huit de la vesprada molt cansats però feliços. Els pares d'Hèctor estaven molt feliços de veure que el seu fill havia recuperat el somriure. Hèctor també estava contentíssim, havia tornat al col·legi, havia recuperat als seus amics i a més a més les llavors ja estaven germinant i ja es podia veure una petita part dels arbres que havia plantat.

Hèctor va dur aquesta rutina durant un par de setmanes fins que els seus companys de classe es van assabentar del que Hèctor i Joan estaven fent des de feia ja unes setmanes i van voler participar.

-Puguem anar amb vosaltres?-Van dir els seus amics-.

-Home, clar! Però tinc que anar a l'ajuntament a per fullets perquè nosaltres no tenim molts. A més teniu que agafar la bici i preguntar-li als vostres pares si us deixen anar a la ciutat.

Eixa vesprada deu xiquets amb les seues bicis s'acomiadaven dels seus pares i se n'anaven a la ciutat amb el objectiu de repoblar el seu benvolgut poble. Per cada carrer que passaven omplien totes les bústies i deixaven a molta gent fascinada.

Una setmana després, els seus amics i ell van tornar a la ciutat com ja era de costum però es van adonar de que estaven passant per carrers que ja havien visitat. En qüestió de tres setmanes havien recorregut les bústies de tota la ciutat.

Al poble ja s'estava notant un canvi, moltes parelles noves i jóvens visitaven el poble amb el seu fullet a la mà preguntant per les ofertes de les cases. Poc a poc el poble estava tornant a ser el d'abans. A casa d'Hèctor, els arbres estaven creixent amb sorprenent velocitat, no era com l'anterior bosc que hi havia, on ara hi ha una màquina industrial, però a la família Estany li agradava moltíssim.

El tretze de març el batlle va cridar a Hèctor i als seus amics a l'ajuntament.

-Què cregueu que ens dirà?- deia Àlvar repetidament.

-No va a passar res.-Li deien els seus amics intentant tranquil·litzar-lo.

Quan van arribar a l'ajuntament, el batlle i el seu personal els estaven esperant.

-Ací estan!-Va dir el batlle i van començar a aplaudir.

El grup d'amics es van quedar a la porta del ajuntament i l'alcalde va dir:

-Gràcies a vosaltres, hem venut ja 50 cases, més de 125 persones s'han incorporat al cens de Fontanars. Per això hem decidit fer vos un regal simbòlic, vingueu amb mi!

L'alcalde i els seus xiquets es van dirigir cap als afores de la ciutat. Van aplegar i l'alcalde va dir:

-Fa uns anys, vam talar tots els arbres del bosc on jugàveu i us vam llevar el vostre pati de jocs. Ara us vulguem donar la recompensa per tot el treball que heu fet pel nostre apreciat poble -L'alcalde va senyalar un gran terreny fèrtil i va dir-: Vos regale aquest terreny per a que planteu arbres, plantes i tot el que vulgueu, així podreu jugar i dotar a aquests camps de la vegetació i vida que mereixen.

Els xiquets es van posar a cridar d'alegria, estaven il·lusionadíssims amb eixe regal, era com un somni.

Hèctor va arribar a casa cansadíssim i li va contar tota la història als seus pares. Eixa nit, al llit va plorar de felicitat, havia recuperat la vida que feia un any creia que no anava a recuperar.

MARC MARTÍ BONORA

2n ESO B

COL·LEGI NOSTRA SRA. DE LA SEU (FEFC)

XÀTIVA (VALÈNCIA)